

הפצת המעיינות חוצה

חובת העבודה:

לאורך השנים, ביאר הרבי בעשרות שיחות ומכתבים את ההכרח הגמור שישנו לעסוק בהפצת היהדות, היות והדבר הוא בבחינת פיקוח נפש ממש, וכך לדוגמא התבטא בשנת תשמ"ח:

מכיוון שמדובר אודות מצב של פיקוח נפשות, רחמנא ליצלן - פיקוח נפשות ברוחניות, הקשור גם עם פיקוח נפשות בגשמיות - הרי צו השעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום שחוב גמור על כל אחד ואחד לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה!

(ספר השיחות תשמ"ח חלק ב' עמוד 488)

ובמקום אחר הגדיר הרבי עיסוק זה בביטויים שונים כ"מצוה רבה ועיקרית" ושזוהי "מצווה מפורשת בתורת משה" ומי שלא עוסק בכך הרי "זוהי הנהגה של "חסיד שוטה".. היפך הדיון, ובעניין חמור - פיקוח נפש".

כפועל יוצא מהאמור לעיל, פנה הרבי בתביעה נוקבת לכל יהודי באשר הוא שיעסוק גם הוא בהפצת היהדות, היות ואין אף אחד שפטור מעבודה זו, כולל תלמידי הישיבות שתורתם אומנותם, וכולל נשים וזקנים וילדים קטנים, ומיוחד על חסידי חב"ד.

אחד מהענינים אותם הדגיש הרבי פעמים רבות בהקשר זה, היא העובדה שאף שהתורה מגדירה את נח כ"צדיק תמים", הרי מכיון שלא התעסק עם אנשי דורו והתבודד בעבודת השם האישית שלו - נחשב לו הדבר לחטא עד כדי כך שמי המבול נקראים על שמו, וכן זה שהמצוה הראשונה המופיעה בתורה שבכתב היא מצות 'פרו ורבו', שענינה ברוחניות היא לקרב יהודים נוספים לשמירת תורה ומצות, דבר המורה על כך שעבודה זו היא עבודה עיקרית שקודמת לעבודה בענינים אחרים.



הפצת המעיינות חוצה

באיזה מידה ממלאים את השליחות

החילוק בין הקרבת העומר עבור כלל-ישראל על-ידי בית-דין לספירת העומר שעל-ידי כל אחד אחד – הוא החילוק בין הפעולה עבור כלל-ישראל שנעשית על-ידי הרבי, נשמה כללית שכוללת את כל הדור, שהיא על דרך הקרבת העומר על-ידי בית-דין, לפעולה בטובת הזולת שנעשית על-ידי כל אחד ואחד שממלא שליחותו של הרבי, שהיא על דרך הספירה של כל אחד ואחד, החשבון שלו במילוי השליחות.

ודוגמת ב' אופני הספירה (ספירת הימים שעברו אצלו, או ספירת הימים שעברו מהקרבת העומר על-ידי בית-דין) הם ב' אופנים בחשבון (ספירה) של מילוי שליחותו של הרבי:

ישנו אופן שכל אחד עושה את החשבון הפרטי שלו – מה פעל הוא בתורה ועבודה, בנוגע לעצמו ובנוגע להזולת.

וישנו אופן שכל אחד עושה חשבון שמתייחס לנשיא הדור (על דרך הספירה להקרבת העומר על-ידי בית-דין) – באיזו מידה ממלא את השליחות של הרבי. כלומר, לא נוגע לו מעמדו ומצבו הפרטי, "וואָס טוט זיך מיט זיין נשמה" [=מה נעשה עם נשמתו], כי אם, מילוי שליחותו של הרבי. ויתירה מזה: במילוי שליחותו של הרבי גופא לא נוגע לו מידת ההצלחה שלו, כי אם, עצם העובדה שצריך למלא את שליחותו של הרבי.

וההוראה מזה – שאין לעשות חשבונות אישיים ("אייגענע חשבונות"), כי אם להתמסר לגמרי אל הרבי, ואז נעשים כל העניינים בכוחו של הרבי.

